

ZGODBA O ČEVELJČKIH

Ali hočete, da vam povem zgodbo o čeveljčkih? O čeveljčkih, ki niso bili ne zlati, ne srebrni, ampak čisto navadni, takšni, kakršne nosite vi vsi? In tudi zgodba je čisto navadna, resnična, brez čudežev, ki se že davno ne gode več. Hočete?

Povem vam jo — in če vam bo všeč, jo povejte še drugim.

Živel je deček po imenu Peter. Hodil je v šolo, kakor hodite vi, le v tem se je razlikoval od vas, da ni maral za nobeno pravljico, odkar se je zgodilo, da si je moral njegov oče iskati novega kruha.

Čemu mi bodo pravljice, si je govoril, ko pa mora očka trpeti, ker ne ve, kako bi mi kupil čeveljčke.

Zvečer je bil namreč slišal očetov pogovor z materjo, ki je jokala.

Gotovo trpi tudi mamica, si je dejal. Oba trpita, ker očka nič ne zasluzi.

Ko je učiteljica v šoli pripovedovala staro pravljico iz tuje dežele, je Peter mislil samo na očeta. Hudo mu je bilo in žalosten je postal. Rad bi jokal, pa ga je bilo sram. Položil je glavo na klop in se zamislil.

Ko je učiteljica končala s pravljico, je poklicala Petra in mu velela, naj jo ponovi.

Peter je vstal in začel pripovedovati, toda besede so se mu zatikale in kmalu je umolknil. Za kazen je moral sam napisati pravljico.

Peter je sedel, vzel pero v roko in začel pisati:

Nekoč so bili hudi časi. Vsega je manjkalo. Ljudi je bilo preveč. Vsem se je slabo godilo. Samo nekaterim ne. Tisti, katerim se ni slabo godilo, niso hoteli poznati drugih. Tudi otroke so imeli. Lepo so bili oblečeni. V teh časih je živel tudi uradnik, ki je imel dečka. Uradnik je izgubil službo, ker je bilo preveč drugih. Vsi niso mogli zaslužiti. Ta deček ni imel čeveljčkov. Moral je ostati doma. V mestu ne smejo otroci bosi v šolo. Deček je bil zelo žalosten. Rad bi se učil, da pomaga očetu. Pa je deček šel in je prišel daleč. Tam je našel ljudi, ki so ga vzeli. Dali so mu čeveljčke, da je nosil po hišah, kar so ljudje naročili. Potem je zbolel. Poslali so ga nazaj in čeveljčke so mu pustili. Srečen je bil, ko je bil spet zdrav doma. V šolo je hodil in se učil. Ko je postal velik, je pomagal otrokom, ki niso imeli čeveljčkov.

Drugi dan je učiteljica pohvalila Petra, ker je napisal lepo pravljico. Po končanem pouku mu je dala nove čeveljčke z besedami:

»Vzemi, Peter, in vedi, da si jih zaslužil.«

Odslej je Peter spet rad bral pravljice, toda samo take, ki niso pripovedovale izmišljenih zgodb iz časov, ko se ljudem še ni slabo godilo.

*

Tisti dan, ko je Peter dobil v šoli nove čeveljčke, ker je napisal lepo pravljico, je vzlic toplemu pomladnemu soncu hitel naravnost domov. Vso pot je razmišljal o učiteljinih besedah: Vzemi, Peter, in vedi, da si jih zaslužil. Ponavljal je besedo za besedo in skrivaj ogledoval če-

veljčke, ki jih je nosil posebej v roki.

To bo očka vesel! — se mu je zasmajalo v srcu, ko je prišel do zadnjega ovinka pred uradniško naselbino. Poskočil je od veselja in stekel domov.

Našel je očeta v sobi za mizo, slonečega z glavo v dlaneh. V prvem hipu je hotel stopiti nazaj, pa se je takoj premislil.

»Očka, poglej!« je zaklical in položil čeveljčke na mizo.

Oče je dvignil glavo, pogledal čeveljčke in vprašal:

»Kje si jih dobil?«

Peter je ponosno odgovoril:

»Zaslужil sem jih.«

In povedal je vse tako, kakor se je zgodilo v šoli.

»Kje imaš zvezek s pravljico?« je vprašal oče.

»Tukaj, očka.«

»Zdaj pojdi in povej in pokaži še mami!« je rekel oče in začel brati v zvezku.

Peter je vzel čeveljčke in skočil v kuhinjo.

Ko ga je oče poklical, je prihitel Peter v novih čeveljčkih in mu rekel:

»Vidiš, očka, zdaj ni treba več, da si tako žalosten.«

Oče ga je rahlo potrepljal po vratu, ga pohvalil in dejal:

»Da, Peter, za eno skrb si me olajšal, je pa še dosti drugih, ki jih ne razumeš.«

»Razumem, očka, razumem. Tudi ti imaš strgane čevlje!«

»Že dobro, Peter. Le priden bodi in razhodi se malo, da te čevlji ne bodo tiščali.«

»Veš, očka, jaz ti bom pomagal.«

Oče se je nasmehnil in rekel:

»Le pridno se uči, vse drugo še lahko pride.«

»Ampak ti imaš strgane čevlje in jaz ti moram pomagati.«

»Dobro, dobro, Peter. Do kosila si lahko zunaj na soncu.«

Peter se je prislonil k očetu in mu rekel :

»Veš, očka, pa še ti kaj napiši.«

»Le pojdi zdaj, zunaj je toplo sonce in lepe čevlje imaš.«

»Vem, očka, ti si žalosten in ne moreš pisati, kaj ne?«

»Dečko, s peresom se težko zaslужи!«

Peter je pomolčal, nato je rekel:

»Bom pa jaz še kaj napisal.«

Oče ga je prijel za roko in dejal:

»Ko boš postal večji, boš spoznal, da je včasih dobro srce lepše in večje plačilo od zaslužka v denarju.«

Peter je šel ven na sonce. Novi čeveljčki so ga tiščali, on pa ni mislil nanje, temveč na besede, ki jih je bil pravkar slišal. Stal je pred cvetočim bezgovim grmom in nenadoma se mu je zdelo, da je postal večji in da razume očetove besede.